

Salinas: un valencià a la cúria tortosina

El valencià Xavier Salinas, fins ara bisbe d'Eivissa, ha estat cridat a ocupar el bisbat de Tortosa. D'ara endavant d'ell dependrà en bona part la integritat territorial de la diòcesi, que s'estén fins a les comarques del nord de Castelló.

Els sectors més progressistes de la diòcesi de Tortosa no poden ocultar aquests darrers dies una certa intranquil·litat. La raó no és cap altra que el nomenament del nou bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, un valencià de 49 anys i que fins ara i des de 1992 havia estat l'encarregat d'administrar les coses de déu a l'illa d'Eivissa.

És que sobre la diòcesi tortosina, on històricament s'han integrat també les comarques dels Ports i del Maestrat, plana des de fa temps l'ombra de la disgregació i això en pro d'una política que voldria fer coincidir les províncies eclesiàstiques amb les civils.

El temor dels col·lectius cristians progressistes de la zona, —com ara Església i País—, és que el nou bisbe pugui inclinar la balança definitivament cap els plantejaments disgregadors. I encara, que la seua condició de valencià no garantisca suficientment una línia marcadament catalana pel que fa a la nova gestió del bisbat.

Personalitat dialogant. Amb tot, cal dir, que Xavier Salinas, al llarg de la seua trajectòria personal i professional —i això segons la gent que ha conegut bé el nou bisbe de Tortosa—, mai no s'ha destacat per ser una persona d'actuacions i posicionaments visceralment, ni en un sentit ni en un altre. Probablement el tret que millor defineix la personalitat del nou bisbe de Tortosa és el seu ta-

lant de persona moderada i dialogant.

Xavier Salinas va nèixer el 23 de gener de 1948 a València encara que des de ben menut va traslladar-se a la població de Sagunt on els seus pares regentaven una cèntrica botiga de teixits coneguda com Los Chicos.

Després de passar pel seminari de Montcada, Salinas, estudià el

El nou bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, haurà d'afrontar inevitablement les pressions per disgregar la diòcesi.

batxillerat en Teologia a la Universitat Pontifícia de Salamanca. Un any després d'acabar els estudis, concretament el 23 de juny de 1974, monsenyor José María García Lahiguera l'ordenava capellà a la catedral de València. La carrera eclesiàstica de Salinas acabava ben bé de començar.

El mateix any de l'ordenament era nomenat coadjutor de Montcada i dos anys després es convertia en superior del seminari menor de la ciutat de Xàtiva (la Costera).

En 1978 Salinas fou consiliari diocesà del Moviment Junior, càrrec que deixà per marxar a Roma on estigué des de 1979 fins a 1982. Salinas tornà de Roma llicenciat en Ciències de l'Educació en l'especialitat de Catequètica. És precisament en aquest camp on Xavier Salinas ha destacat. Tant, que en 1982 i sent bisbe de València Miquel Roca Cabanelles, arribà a exercir com a delegat diocesà de catequesi. Alguns membres de l'església valenciana encara recreen en privat a Salinas que durant aquest període no es fera ressò de les reiterades peticions per tenir material de catequesi en valencià. Amb tot, aquests mateixos religiosos, que han volgut mantenir l'anònimat, pensen que, d'aquesta desatenció, en fou més responsable Roca que no pas Salinas. Certament cal dir que Xavier Salinas en les nombroses ocasions en què ha estat part de les activitats del secretariat interdiocesà de catequesi de Catalunya i les Illes Balears, sempre ha mostrat una especial sensibilitat per l'ús del català, i l'empra per costum en les classes que fa.

Sens dubte la seua tasca com a consiliari diocesà de catequesi consolidà el currículum del nou bisbe de Tortosa que en 1983 formava part de la comissió executiva del sínode diocesà, una activitat que compaginava amb la de capellà de l'església del Corpus Cristi, al Palau del Patriarcat i com a director espiritual del seminari del mateix nom.

Finalment, el dia 6 de setembre de 1992, Salinas era nomenat bisbe d'Eivissa.

El que més inquieta un important sector dels feligresos tortosins que esperen el bisbe Salinas, és que aquest no s'haja destacat en la diòcesi anterior per ser un bisbe sensible amb l'ús del català al si de l'església. Tampoc no acaba d'agradar l'amistat que manté Xavier Salinas amb l'arquebisbe Ricard Maria Carles, a qui molt sovint s'ha retret el fet de no oposar-se frontalment a la disgregació de la diòcesi tortosina.

Bisbat difícil. Tot plegat, Salinas, ocuparà una cadira bisbal de mal seure. D'una banda, Tortosa ha estat de sempre una diòcesi singular amb una jerarquia clerical molt conservadora i castellanitzada que molt sovint ha rebut les mirades receloses de la resta de les diòcesis catalanes. De l'altra, el problema de la disgregació pot arribar a esdevenir un greu destorb per al nou bisbe. El poderós Lajos Kada, nunci vaticà per a l'estat espanyol, és del parer de fer coincidir les províncies religioses amb les civils tal i com recomana el Concordat que van signar Joan XXIII i el general Franco.

El bisbe de la diòcesi de Sogorb-Castelló, Joan Antoni Reig, també ha insinuat en més d'una ocasió aquesta possibilitat.

També és compta entre els partidaris de la segregació el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra i alguns grups d'escassa rellevància social emmarcats dins de l'anticatalanisme.

La paraula final —al marge de manifestacions més o menys resenyables— sobre la modificació de les demarcacions eclesials la tenen però els membres de la Conferència Episcopal Espanyola encara que és palès que les relacions entre aquesta alta institució amb seu a Madrid i l'església catalana no passen per un dels seus millors moments.

Amb tot aquest panorama és un fet innegable que entre els feligresos d'aquelles contrades hi ha

una certa tensió. Fa ara uns mesos, i fins i tot abans que es coneguera el nom del candidat al bisbat de Tortosa, el col·lectiu Església i País publicava en la premsa un comunicat adreçat a tota la diòcesi de Tortosa. En el comunicat, escrit en un to serè i conciliador, entre altres coses es podia llegir: "La gent del Maestrat, de la Ribera d'Ebre, dels Ports, del Montsià, del Priorat, de Terra Alta i del Baix Ebre parlem i ens entenem en una mateixa llengua, la mateixa que volem que parli i en la qual desitgem que visqui el nostre bisbe. Sabem el que ha costat la progressiva normalització de l'ús de la llengua del poble en les diverses manifestacions religioses, valorem positivament que aquest procés s'hagi fet sense tensions i amb respecte envers tothom i desitgem que les coses continuïn per

aquest camí". El paper d'Església i País ràpidament va encetar tot un seguit de manifestacions públiques des de diversos àmbits socials. Col·lectius cívics i partits polítics van dir la seua i van coincidir en la necessitat de tenir un bisbe a la capital del Baix Ebre sensible a la realitat cultural i històrica de Catalunya. Fins i tot el portaveu del Partit Popular a l'ajuntament de Tortosa, Josep Maria Franquet, va arribar a dir que conservar l'extensió de la diòcesi de Tortosa "volia dir també tenir un bisbe valencià".

En definitiva, a partir d'ara, s'inicia una nova etapa històrica de la diòcesi de Tortosa. Xavier Salinas, "un bon xicot de Sagunt" tal com el defineixen genèricament els coneguts a València, en serà sens dubte un protagonista d'excepció.

Xavier Salinas, nou bisbe de Tortosa. Salinas arriba a Tortosa en meitat de les especulacions sobre la disgregació de la diòcesi i sobre la seua postura personal davant de la cultura catalana.

Francesc Viadel